

Pred kratkim je izšla prva pesniška zbirka **Romane Kovač** in **Toma Novosela**, z naslovom **Onomatopoeikon življenja**

. Mlada avtorja sta svoj prvenec predstavila na predstavitvi pesniške zbirke 21. februarja 2009, v knjižnici Dravograd. Ob tej priložnosti pa sem se tudi sama srečala z mladima pesnikoma ter želela kaj več izvedeti o njunem delovanju.

Se še spomnita začetkov svojega pesniškega ustvarjanja?

Romana: Prvič sem se s poezijo srečala z recitalom neke pesmi, katere naslova se žal ne spomnim. Bilo je na Prevaljah za materinski dan. To je moje prvo soočenje s poezijo. Drugače pa moji začetki segajo v osnovno šolo (5. - 6. razred), ko sem bila bolj kot nad pisanjem poezije navdušena nad pisanjem spisov, a ko človek odraste, se njegovo mišljenje spremeni in pri meni je prav to nanese na poezijo.

Tomo: V drugem razredu sem napisal svojo prvo pesem z naslovom Sonček. Začela se je z »Sonček, sonček kje pa si, iščem te že veliko dni...« Potem so dali v 8. razredu tole v glasilo, vse skupaj je izpadlo zelo čudno. Pisalo je, da sem pesmico napisal v 8. razredu ... Vem katera pesem je bila, to je glavno.

Se je za vaju kaj spremenilo odkar je izšla pesniška zbirka? Mogoče pesmi danes doživljata drugače, kot sta jih pred tem, da je zbirka izšla?

Romana: Sama zase lahko rečem, da ja. Prej so bile to samo moje stvari, moje pesmi, moje besede, niti jih nisem z nikomur delila, jih brala, razlagala ... S tem ko se odločiš, da boš izdal pesniško zbirko pa daš nek del sebe vsakemu bralcu, ki bo lahko posegel po straneh in prebral tvoje misli, tvoje občutke, ki si jih dejansko res enkrat doživel. Zaradi tega pa se na nek način tudi poraja nek strah zato, ker te ljudje v taki luči ne poznajo. Mogoče res samo tisti najožji prijatelji, domači ... Ne veš pa na kakšen način te bodo sprejeli ostali, kako bodo to ocenili in kako globoko bodo, kar si napisal, sploh lahko razumeli.

Tomo: V bistvo se veliko ne spremeni, ampak je drugače, ko sam vidiš svojo zbirko. Prej je to bilo dvajset pesmi, ki si jih imel nekje v kotu sobe, zdaj pa je vse to bolj »živo«. Res je, da lahko sedaj vsak bere kaj človek misli, po drugi strani pa sem zelo vesel vsake kritike. Po eni strani ti nihče ne more reči »To pa ni tako!«, ampak je! Po drugi strani sem pa vesel, če mi kdo pove, da mu je moja poezija všeč, všeč mi je tudi, če mi pove, da jo »mrzi«, če mi lahko pove, zakaj jo »mrzi« in jo lahko potem skupaj »mrziva«.

Je knjiga doživela kakšne posebne kritike?

Romana: Veliko kritik nismo zasledili glede na to, da je knjiga nova. Zasledili pa smo zanimivo, dobro kritiko Simona Orgulana, objavljeno na spletnem portalu Bajta (recenzijo lahko najdete [tukaj](#)

). O tem obstaja zelo zanimiva zgodba, ki govori o tem, da se kritika, ki jo je izsledil Tomo kar na lepem pojavila na spletu. Gre za to, da ni bilo jasno kje je kritik dobil knjigo, zakaj se jo je sploh odločil napisati ipd. Pred kratkim ga je Tomo »kontaktiral« in izvedel, da je kritik našel knjigo v knjižnici v Mariboru ter da je pripravljen za nadaljnje sodelovanje, ki bo vsekakor zelo

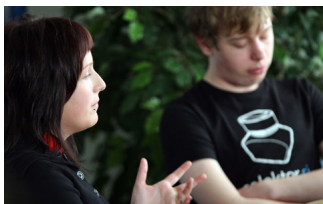
Prispeval Ajda Hovnik Plešej
Sreda, 18 Marec 2009 14:52

zanimivo. Drugače pa lahko rečem, da je vsaka kritika zelo dobrodošla in bi težko rekla, da bi me lahko katerakoli kritika prizadela, saj je le mišljenje vsakega posameznika, ki naj bo izraženo, če je volja taka.

Obstaja v vajinih življenjih kakšna posebna filozofija, ki bi jo želela razkriti?

Romana: Če obstaja, je to bolj kot ne moja filozofija, mešanica vseh tistih stavkov in stvari, ki so mi bile nekoč všeč, ko sem jih kje prebrala. Nek moto mojega življenja je ena od mojih pesmi iz zbirke, ki zajema tiste stvari, ki bi bile pomembne zame, da si lahko potem tudi srečen. Težko je reči kaj je res svoboda in ali je mogoča v realnem svetu. Zagotovo je pri meni mogoča v mojem svetu poezije. Pri tej pesmi, ki zveni kot nekakšen moto, gre za to, da je dobro, da ima človek nekakšno vodilo, katerega se drži ali pa ga poskuša izpopolnjevati in dejansko uporabljati v svojem življenju, saj ga pripelje na višjo stopnico, da napreduje, da ne ostaja v tisti nespremenjenosti, da ni ves čas samo on, ker ljudje se pač ne poznamo tako kot bi se lahko in tako lahko vsak iz samega sebe naredi nekaj več.

Tomo: Jo še iščem. Jo še iščem, vsak dan znova. Ja, rabiš nekaj v kar lahko verjameš in to iščem.

Se vama zdi, da včasih ljudje popolnoma preprostim besedam pripisujejo nek abstrakten pomen oz. ga iščejo in ga tudi najdejo?

Romana: Ja, jaz se predvsem spomnim osnovne šole in gimnazijskih let, ko smo obravnavali določene pesmi. Meni osebno se nikoli ni zdelo pomembno ali pa bistveno iskati neke zgodbe, ki bi bila nekako splošno veljavna za vse, ki se bodo to učili. Kaj pesem ponuja, o čem govori, zakaj je nastala ... to je interpretacija vsakega posameznika in tudi ena izmed mojih pesmi je naslovljena na bralca kot nek opomin, da ne bo gledal na pesem kot na neko površinsko obliko tega kar se da razumeti, ampak, da bo posegel še po tistih črkah med vrsticami, ki jih v bistvu sploh ni.

Tomo: Kdor išče, ta najde. Vsak lahko interpretira kar želi. Težko bo v ljubezenskih pesmih interpretiral kaj drugega, kot samo ljubezen, ampak je nekaj pesmi, kjer lahko vsak naredi nekaj svojega iz njih. Včasih niti ni važno kaj je mislil avtor, ko je pisal, ker če napišeš nekaj žalostnega npr. o smrti, ni nujno, da si direktno vpleten v to, lahko pač pišeš zato, ker ti je do tega. Avtor pač nekaj napiše, nekaj je fiktivno, nekaj je resnično.

Ali za vaju obstaja kakšen poseben »protokol« pri pisanju pesmi? Kakšen poseben način, ki ga uporabljata pri skladanju besed? Kaj potrebujeta za ustvarjanje pesmi?

Romana: Nekega recepta ni. Tudi pri meni včasih obstajajo kakšni čudni dogodki ali pa

Prispeval Ajda Hovnik Plešej
Sreda, 18 Marec 2009 14:52

okolščine, da nastane neka pesem. Zato je treba preprosto izraziti tisto, kar se spomniš, kar ti pride na misel. Lahko samo neko stvar vidiš, najdeš še drugo besedo ter že nastane besedna zveza in iz takšne stvari se lahko potem razvije tudi celotna pesem. Treba je poslušati samega sebe in zapisati na kar pomisliš, ko spoznaš samega sebe ali ko poskušaš nekaj, kar se ti zgodi, razumeti. Pri pisanju potrebujem samoto, navdih, svinčnik, papir, predvsem pa tisto, ko te prime, da bi nekaj napisal.

Tomo: Sam pišem bolj v družbi. Redko se zgodi, da doma sam sedim ali se zbudim in grem kaj pisat. Bolj kot ne pišem, ko sem s prijatelji in se ob kakšnem kozarčku kaj pomenim in recimo kaj napišem. Ves čas nekaj pišem ... v telefon ali pa kamorkoli drugam. Ne v samoti, ampak bolj kot ne v družbi dobim ideje, napišem pa seveda tako, da ne gleda kdo zraven. Čisto enostavno. Nekega recepta pa ni.

Imata kakšen napotek za mlade, ki šele pričenjajo svojo pesniško pot oz. za vse ki bi kakorkoli želeli izraziti svojo poezijo?

Tomo: Če je komu do pisanja, naj piše. Naj piše kar želi, na takšen način kot želi, saj ni nekih meril, ni prav ali narobe. Dokler pišeš kar čutiš in kar misliš, nikakor ne moreš zgrešiti bistva. O tem kateri slog izbrati ... vsak ima svojega. Čisto vseeno je, kakšen je slog. Mislim, da lahko vsak napiše nekaj dobrega.

V osmem razredu sem se na osnovni šoli srečal s Tonetom Pavčkom. Prišel je do mene in spomnim se, da sva se o nečem pogovarjala. Povedal sem mu, da nekaj pišem in takrat mi je stisnil roko in dejal: »Pesnik mora vedno močno stisniti roko človeku, ki ga sreča, da te ta spoštuje.« Tega se držim. Vsakemu močno stisnem roko. Takrat sem se zavedal, da s poezijo ni prav nič narobe. Tone Pavček ima nekaj v sebi, kar nikoli ne pozabiš. Mogoče bova lahko z Romano komu prav tako stisnila roko in izgovorila Pavčkove besede.

Romana: Če imaš nekaj za napisati, napiši! Ne pisati pod prisilo. Piši takrat, ko ti je do tega, takrat, ko ti pride nekaj na misel in naj pride samo od sebe, saj je v takšni obliki tudi najboljše.

Recenzijo knjige "Onomatopoetikon življenja", izpod peresa Simona Orgulana, lahko najdete [tukaj](#).